

Film Distribution ArtCam
uvádí
francouzský
film

VADÍ NEVADÍ

/ JEUX D'ENFANTS/

VADÍ NEVADÍ

/ JEUX D'ENFANTS/

Mají celý život k tomu, aby si říkali „MILUJI TĚ“.

Osmdesát let k tomu, aby prožívali zas a znovu milostný příběh.

A to všechno kvůli hře...

Anebo spíš díky jedné hře.

Sophie a Julien určili pravidla hry. Jsou, po zbytek života, jejími rozhodčími.....a často i oběťmi.

„Dokážeš to nebo ne? (Vadí, nevadí)?“

„Dokážu! (Nevadí)! Samozřejmě!“ Dokážou všechno: to nejlepší i to nejhorší. Zesměšňovat všechna tabu, vzdorovat všem příkazům, pohrdat všemi autoritami, smát se, ubližovat si...Dokážou všechno!...Možná jen ne přiznat si to, že se milují.

Tato hra začala nevinnou sázkou: sázkou, aby se zapomnělo, že je maminka vážně nemocná...aby se zapomnělo, že celá třída tě má za prašivou Polku. A po několika dalších sázkách se tato hra stává tím, co je nejkrásnější, nejsilnější v životě dvou dětí.

Hrají si, milují se...Hra, láska...Láska, hra - koneckonců je o tolik snazší být jen kamarády. A jak život plyne, je tato hra čím dál intenzivnější, tak jako jejich vášeň...A pokaždé když si řeknou „Nevadí!“, říkají si „Miluji tě víc než svůj vlastní život“

„Nevadí!“

synopse

Osmiletý Julien vnímá všechno kolem jako prostor pro hru, ve kterém má skutečnost stejnou hodnotu jako představy. Důležitou součástí jeho světa je spolužačka Sophie, dívka, které se děti posmívají pro její polský původ. Ona a Julien se stávají nerozlučnými kamarády, kteří se vyžívají v neustálých lumpárnách a provokacích. Hlavním principem jejich existence se stává hra na vadí-nevadí, což pobuřuje nejen učitele ve škole, ale i chlapcova otce. Ten na syna (a tím víc na jeho kamarádka) zanevře ve chvíli, kdy ho začne podezřívat z toho, že v rámci hry uspíšil smrt matky umírající na rakovinu. Julien a Sophie ve svých hrách pokračují i na střední škole, jejich kdysi tak bezproblémový vztah je však plný hádek a nedorozumění. Jejich životní cesty se potom rozdělí, Sophie se však pravidelně objevuje v kamarádově životě, aby otrásla jeho sebejistotou: kupříkladu na jeho svatbě, kdy ho nutí odpovědět na knězovu otázku zamítavě. Pro dobře situovaného Julienu, který si svědomitě nalinkoval úspěšnou kariéru i rodinný život, se Sophiiny stále radikálnější zkoušky stávají měřítkem opravdovosti života, který žije. Pořád si však nemůže být jist, jestli by po jejím boku vydržel žít až do smrti, i když je jedinou ženou, která ho opravdu zajímala...

kontakt

Barbora Mudrová

bara.mudrova@artcam.cz

mob. +420 777 119 344

PREMIÉRA 4.3. 2004

www.marsfilms.com/site/jeux

www.artcam.cz

HRAJÍ:

Julien
Sophie
Julien v 8 letech
Sophie v 8 letech
 Julienova matka
 Julienův otec
 Serguei
 Sophiina sestra
 Christelle
 s příspěvím Elodie Navarre v roli Aurélie

Guillaume Canet
Marion Cotillard
Thibault Verhaeghe
Joséphine Lebas-Joly
 Emmanuelle Grönvold
 Gérard Watkins
 Gilles Lellouche
 Julia Faure
 Laetizia Venezia

VÝROBA

režie
producent
 výkonná producentka
scénář
 spolupráce
 storyboard
hudba
kamera
 ostříč
 výprava
 1. asistent režie
 casting
 zvuk
střih
 střih zvuku
 mix
 ruchy
 fotograf
 film o filmu
 skript
 kostýmy
 masky
 vedoucí produkce
 hlavní produkční
 vedoucí postprodukce
 asistentka producenta

Yann Samuel
Christophe Rossignon
 Eve Machuel
Yann Samuel
 Jacky Cukier a d'Equinexe
 Yann Samuel
Philippe Rombik
Antoine Roch, A.E.C.
 Chris Renson
 Jean-Michel Simonet
 Thomas Trefouel
 Cigo Akoks
 Pierre Mertens
Andrea Sedláčková
 Thomas Desjonqueres
 Thomas Gauder
 Nicolas Becker
 Jean Claude Lothar
 Remy Russeto
 Isabelle Le Grix
 Julie Mauduech
 Francoise Jaset
 Stéphane Riga
 Olivier Rausin
 Marc Dalmans
 Julien Azoulay
 Marielle Duigon

Dolby Digital/DTS.Format: 1.05

Vyrobila NORD-OUEST PRODUCTION v koprodukcí s: STUDIOCANAL, ARTEMIS PRODUCTION a MEDIASERVICES (Belgie), FRANCE 2 CINEMA – MG FILMS – CANEO FILMS s příspěvím CANAL+, MG a FRANCE 2

za účasti: le C.R.A.A.V. a kraje NORD-PAS-DE-CALAIS

Les Soficas STUDIO IMAGE 9 a COFIMAGE 13

za podpory: CENTRE DU CINEMA ET DE L'AUDIOVISUEL D LA COMMUNAUTE FRANCAISE DE BELGIQUE ET DES TELEDISTRIBUTEURS WALLONS de WALLIMAGE et de la PROCIREP

ROZHOVOR s Yannem Samuellem:

Začínal jste svoji kariéru jako ilustrátor. Proč jste v současnosti přešel na režii?

Nikdy jsem se nepovažoval za ilustrátora. Po maturitě jsem studoval filmovou školu. Protože jsem uměl docela hezky kreslit, tak jsem toho využil, abych si vydělal na živobytí, tak jako jiní rozváží třeba pizzu nebo obsluhují v restauracích. Vždycky jsem chtěl dělat filmy, nepřišlo to úplně náhodou. Pokud si vzpomínám, ještě jako malého kluka mě bavilo vypravovat příběhy. Proto jsem psal scénáře a pohádky. Ani nemám pocit, že se tím, že dělám film, vzdaluji od ilustrace, zejména v případě VADÍ NEVADÍ, který je úplně výtvárným světem. Ilustroval jsem skoro všechny dekorace, abych mohl architektovi ukázat, co chci. Také jsem kreslil všechny storyboardy.

Bylo těžké sehnat finance na tento film?

Víc potíží jsem měl s uvedením svých prvních krátkometrážních filmů. Narazil jsem totiž na jednoho producenta, Christopa Rossignona, podobně střeleného jako já, kterému se scénář ihned zalíbil. Poslal jsem mu synopsi, aniž bych ho předtím nějak kontaktoval. Zavola mi, abych mu poslal celý scénář (byla to jedna z úplně prvních verzí). Hned mi zavola a navrhl mi, abychom se setkali. Myslím, že všechno se odehrálo během našeho prvního oběda. Uvědomili jsme si, že máme spoustu věcí společných. Na začátku oběda se mě zeptal, kdo jsem, a na konci jsme měli pocit, jako bychom se znali velmi dlouho.

Proč právě takhle romantický milostný příběh?

Příběh jako takový mě napadl jednou odpoledne, když jsem animoval. V hlavě jsem měl už postavy a základní scény. Věděl jsem, že chci mluvit o lásce, o hře, o věčném dětství. Chtěl jsem také, aby to bylo poetické i cynické. Než jsem napsal první řádek, nosil jsem to v hlavě jeden nebo dva roky. Je to skutečný proces – buď dostanu nějaký nápad a hned píšu nebo ho nechávám uzrát, než se k němu úplně upoutám. Napsat první verzi scénáře mi trvalo jeden měsíc, pak následovalo dalších 25 verzí. Celkově jsem na tom dělal dva roky.

Říkal jste, že kostru scénáře jste vytvořil během jednoho odpoledne, ale co tento příběh „nakopnulo“?

Já nevím, co nakopnulo tento příběh. Jasně je, že to musel být příběh o lásce, bylo to nutné, potřeboval jsem to. Proč je tedy tento milostný příběh tak složitý, tak romantický? Věděl jsem, že pro můj první film nebudu mít pravděpodobně nijak obrovské prostředky, tak jsem to chtěl vykompenzovat určitým mýtickým aspektem. Moje práce se tedy ubírala tímto směrem, tak abych nevytvořil obyčejný příběh, vše tam proto mělo být přehnané. Rozhodl jsem se použít dvojí úhel: na jedné straně přizpůsobit komedii klasickým postupům antické tragédie, kde postavy jsou vězni svého osudu a na druhé straně každá scéna by měla být „ústřední scénou“ filmu.

Které filmy Vás inspirovaly?

Během psaní scénáře jsem byl inspirován některými filmy, aniž bych měl chuť dělat to samé. Chtěl jsem zachovat jistý druh nestoudnosti a podobný „speed“ styl jako v Trainspotingu nebo ve Fight Clubu. Chtěl jsem také, aby film měl pohádkový ráz à la Mary Poppins. A to vše aby bylo ve službách příběhu o lásce.

Čím Vám tak učarovali Guillaume Canet a Marion Cotillard?

Potřeboval jsem dva herce, kteří by mi dávali možnost snít a zároveň by vyhovovali postavám filmu. Byl jsem si jistý, že Guillaume bude velmi něžný, dojemný a zároveň do toho vloží svoji výřečnost, zápal, svoji roztěkanost à la Douglas Fairbanks. A také poměrně málo účinkoval v romantických filmech. Poslal jsem mu scénář a on ho okamžitě přijal. S Marion to bylo trochu jiné. Kvůli roli Sophie jsme dělali velký casting. Marion byla první nebo druhá, kterou jsem viděl. Potom jsem se setkal ještě s dalšími herečkami, ale už jsem myslel jen na Marion. Udělali jsem zkoušky s Guillaumem a bylo pak jasné, že to může být jediné ona.

A děti, které ztvárnily Julienu a Sophie na začátku filmu?

Děti hrají v celé jedné třetině filmu, takže bylo třeba, aby byly dojemné, něžné i legrační. Casting byl ohromné dobrodružství, které začalo jeden rok před natáčením. Skvělý štáb, dal inzeráty všude – do sportovních klubů, oddechových center, do škol, do dětských časopisů atd....Dostali jsme asi 3 000 nebo 4 000 odpovědí. V ateliérech, které jsme zařídili, jsem se setkal asi s 250 dětmi; následovně z nich pak zbylo asi jen třicet, pak jsem si jich ponechal šest, abych si z nich definitivně vybral dvě. Josephine Lebas-Joly mě ohromila, je to opravdová profesionálka. Zatímco Thibault Verhaenge neměl žádnou předchozí zkušenost. Je to osobnost. Je okouzující, upovídaný a plný energie.

Jak si vysvětlujete, že vaši hrdinové chtějí zůstat napořád ve světě dětí?

Nemyslím si, že trpí syndromem Petra Pana, jak říkají Američané. Nezůstávají věčnými dětmi. Berou zodpovědně svůj život. Kdybych shlédnul celý film od poslední scény, kdy jsou dětmi, až k poslední scéně filmu, tak zbývající část jsou jen zamilované peripetie. To, co prožívají jako děti, je to samé, jako to, co prožívají jako dospělí.

Předkládáte nám vizi velmi romantické lásky, která je zároveň zvrhlou a destruktivní hrou....

Natočil jsem symbolický film, romantickou komedii, v níž dva lidé mají velké potíže říct, že jsou do sebe zamilovaní. Jejich příběh končí jakousi apoteózou, kde se spolu mísí láska a smrt. Je to zasvěcovací hledání dospělosti a lásky. Cílem Julienu a Sophie je být spolu navěky šťastní a dokonce ve smrti i šťastní jsou. Nakonec se jim přece podaří žít svoji lásku, a sice definitivně, jako by stoupali do nebes.

VADÍ NEVADÍ je po vizuální stránce velice silný film. Jaké byly vaše estetické záměry?

Velmi silná vizuálnost je patrná už ve scénáři. Zrychlená projekce, strhy kamerou a také škála barev. Nakreslil jsem takové dekorace, které jsem chtěl, a ty si pak můj hlavní architekt ihned převzal a upravil. Také jsem dělal storyboardy, úplnou bibli, kterou měl během natáčení každý. V konečném důsledku je VADÍ NEVADÍ velmi grafický film. Ve scénách z dětství hlavních hrdinů je všechno naleštěné, kýčovité a kolorované stejně jako vzpomínka, kterou ze svého vlastního dětství mám já. Jak příběh pokračuje, vzhled města přechází z domácích rozměrů do rozměrů nadlidských, zvolil jsem tedy zušlechtný, vydesignovaný, řekl bych dokonce „zenový“ styl. Šlo o to zvýraznit pocity lidí, kteří se ocitají v jakési „vizuální ekonomii“.

Dekorace jsou velice důležité, nadčasové a zároveň univerzální...

Ano. Chtěl jsem natočit pohádku, a tak jsem se potřeboval dostat do roviny představivosti a surrealismu. Tři čtvrtiny filmu jsem točil v oblasti mezi Bruselem a Liege. Myslím, že bych to nemohl natočit jinde. První místo, které jsem objevil, byla čtvrť Julienova dětství. Když jsem tam nahoru přijel, hned jsem objevil styl à la Burton nebo à la Tati, tak jak jsem hledal.

Nemyslíte, že by se tento vizualizovaný svět dal přirovnat k tomu, který vytvořil Jean-Pierre Jeunet v AMÉLII Z MONTMARTRU?

Být srovnáván s takovým režisérem, jako je Jean-Pierre Jeunet, mi může jen lichotit. Každopádně scénář VADÍ NEVADÍ byl dokončen před více než dvěma lety, se všemi vizuálními efekty, grafickou stránkou i kreslenými storyboardy. Tedy ještě před promítáním AMÉLIE Z MONTMARTRU. A v té době byl můj film spíše srovnáván s filmem TOTO LE HÉROS (TOTO HRDINA).

Inspirace, ze kterých vycházím, jsou daleko staršího data: Charlie Chaplin, Frank Capra nebo René Clair, ti všichni už tehdy uměli rozvíjet nadčasový a univerzální prostor.

Proč jste se rozhodl využít píseň „La vie en rose“ v jejích různých verzích?

Je to velmi romantická a naivní píseň, jako kdyby ji zpívalo dítě. A pak, má takový obstarožní a staromódní nádech, tak trochu klišé, který miluji a chtěl jsem se s ním poprat. Proto jsem hledal různě upravené verze, jako například tu, kterou udělala Zazie. Její interpretace je strhující a dynamická a zároveň je ozvěnou toho paradoxu, kdy jsou děti hozeny do světa dospělých a zároveň kdy dospělí chtějí zůstat v dětském světě.

Na závěr, jaké máte na toto dobrodružství vzpomínky?

Byl to fantastický zážitek. Měl jsem skvělý štáb a potkal jsem někoho, koho jsem opravdu nečekal – svého producenta. Nepochyboval jsem o tom, že je to výjimečný a vzácný člověk, ale ne až do takové míry. Zkrátka, hledal jsem producenta a našel jsem kamaráda. A také jsem objevil Belgii, kterou jsem vůbec neznal a která se stala mojí druhou vlastí.

YANN SAMUEL: FILMOGRAFIE

- 2003 VADÍ NEVADÍ (celovečerní film)
- 2001 POP-UP (zkušební film pro Cinéma Digital, MTT Japan, MédiaTopia)
- 1999 LES JARDINS DE TRAVERSE (Průchozí zahady), Série dokumentů GX13, Stellaire Production
- 1998 TEDDY (krátký film, Stellaire Production)
„Jako bumerang“ (Videoklip. Sony Music, Bonne Piache)
- 1997 CATA-CLYSM (Krátký film, Stellaire Production)
- 1996 1507 (Historická rekonstrukce, Avalon)
OVERBOARD a VIRTUAL TRADING (30 sekvence a animované obrázky na CD ROM, Monte Christo)
- 1995 LE LEGS (Divadelní režie, Společnost Gaia, Rotschildova nadace)
- 1994 MANO-a-MANO (Fiction, Stellaire, Distribuce a festivaly: Canal+, Clermont-Ferrand, Grand Prix de Toulouse, První část filmu Jeunesse (Mládí)..., Carriere internationale Ceny publika)
- 1993 A PROPOS DE LA CRISE (Ohledně krize) (Fiction, Avalon)
- 1986 AUBE (Svítání) (Krátký film z konce studií)

ROZHOVOR S GUILLAUMEM CANETEM:

Co Vás vedlo k účinkování ve filmu VADÍ NEVADÍ?

Bylo to především moje setkání s Yannem Samuellem. To mě hrozně potěšilo, protože mi řekl, že když psal scénář, tak myslel na mě. Myslím, že slyšet takové věci herce vždycky potěší. Co mě také dojalo a zároveň zneklidnilo, když jsem si poprvé přečetl scénář, byla ta neuvěřitelná naivita. Byl jsem zvědavý, jak to Yann udělá, aby ten příběh na plátně nevyzněl příliš naivně, ale zároveň byl plný opravdových citů. Ostatně si myslím, že se mu podařilo najít přesnou vyváženost a výsledek je strašně krásný. Také se mi velmi líbilo jeho výtvarné pojetí, fantastické a poetické zároveň.

Pro mě osobně je to film, který mám rád jako divák, takže jsem byl nadšený se na něm podílet i jako herec.

Co Vás na Julienovi nejvíc přitahovalo?

Jeho vývoj. Byla to pro mě možnost ztvárnit někoho, kdo se mění, uzrává a chybuje. Je vždycky zajímavé hrát tento typ rolí. A pak, tato postava prožívá velmi dlouhý milostný příběh, což mě lákalo, protože filmy, kde jsem hrál, nikdy nebyly milostnými příběhy.

Jak jste se na roli připravoval?

Instinktivně, jako na všechny své role. Předběžně jsme s Yannem trochu pracovali na vývoji postavy, na jejím dospívání, na její schopnosti chovat se v 15 letech jako ve 30 letech. Navíc, roli porozumíte především ve vztahu k postavě, která vám dává repliku. Z tohoto důvodu studuji postavu izolovaně, její způsob chůze, myšlení, celkového chování, a pro zbytek dávám přednost překvapení a během zkoušek hraji instinktivně, jelikož nikdy nevím, jak bude hrát ten druhý.

Na to jsem se právě chtěl zeptat - jak probíhala Vaše spolupráce s Marion Cotillard?

Dobře jsme se bavili. Myslím, že Marion byla ve stejné situaci jako já, chtěli jsme vytáhnout z Yanna co nejvíce informací. Na place jsme si hodně pomáhali, což nám pravděpodobně usnadnilo porozumět jednotlivým scénám a dozvědět se, jak je budem hrát.

Stejně jako vy ve filmu MON IDOLE (Můj idol), tak i Yann Samuel nám nabízí vizi lásky založené na destrukci a jistém druhu zvrhlé hry...

Myslím, že každý milostný vztah je jak konstruktivní tak destruktivní. Je tam perverze, nenávisť - takže ano, je to destruktivní. Sdílím tedy s ním takovou vizi lásky.....ale jen částečně!

Nepřál jste si, jako herec i jako divák, aby se Julienovi a Sophii podařilo, aby svou lásku skutečně žili?

Myslím, že to je trochu frustrující pozorovat, že nejdou tímto směrem, ale je to jejich volba. Myslí si, že takto budou šťastni, protože dobře vědí, že v každodenním životě by to ani jinak nedokázali. Je to jejich pojetí lásky a toto pojetí známe už celá staletí, neboť opuštění a smrt kvůli přemíře lásky existuje odedávna. Trochu jako v Romeovi a Julii.

Jak si vysvětluje to, že Julien a Sophie odmítají vstoupit do světa dospělých?

Myslím, že Yann Samuel je také takový, je jako jeho postavy - velké dítě, naivní, nevinné a paličaté.

Přiblížil Vám více tento film svět dětí?

Ano. V tom smyslu, že jsem musel vytáhnout svoje fotky, když mi bylo deset, kvůli castingu na dětského herce, který měl ztělesňovat Julienu na začátku filmu. Také jsme s Yannem studovali tuto postavu ve věku 17-18 let, což mi nevyhnutelně připomínalo dospívání, způsob, jakým se člověk pohybuje, jak se někdy

v určitých situacích chová.

Herec, který se stal režisérem - nebyl jste během natáčení v pokušení dohadovat se s Yannem Samuellem o některých záběrech?

Ne. Pokud jednoho dne pomyslím na režii během natáčení, kde jsem pouze herec, budu muset s tímto řemeslem přestat, abych mohl být jen režisérem. Co mě strašně uklidnilo je, že jsem točil VADÍ-NEVADÍ hned po filmu MON IDOLE (Můj idol). Říkal jsem si, že kdyby mě napadlo režírovat během natáčení, byl by se mnou konec. Nakonec jsem byl velmi rád, že jsem znovuobjevil herecké řemeslo a nechal jsem se unést postavou Julienu. Nikdy bych si nedovolil dávat Yannu Samuellovi nějaké pokyny, protože vím, co to je „nosit film v hlavě“.

Mluvil s Vámi Yann Samuel o velmi sofistikovaném stylu jeho filmu?

Ano, už před natáčením. Chtěl, aby se fotografická úroveň vyvíjela zároveň s postavami. Je to velmi zajímavý nápad, výtvarně totiž podtrhuje každé životní období Julienu a Sofie, jako třeba poněkud šedivý ráz ke konci jejich dospělého období, kdy se navršily všechny problémy a povinnosti.

Jak na tuto událost vzpomínáte?

Vzpomínám na Belgii, na filmový štáb...na spoustu věcí! Byl jsem moc šťastný, že jsem mohl pracovat s Christophem Rossignonem, mám totiž moc rád filmy, jimž dělal producenta. V podstatě mám rád filmy, které on má rád. Yann Samuella mě také hodně překvapil. Má velmi osobitý, zvláštní styl. Celkově mám na natáčení velmi dobré vzpomínky. Často jsem měl pocit, že jsem zase malý kluk. Hrát pubertáka a zároveň otce od rodiny se mi líbilo, jelikož to bylo teprve podruhé, po roli ve filmu LE FRERE DU GUERRIER (Bratr válečníka), kdy jsem mohl ztvárňovat zralejší postavu.

FILMOGRAFIE

FILMOVÉ ROLE:

- 2003 NARCO (připravuje se), film Gilles Lelouche a Tristana Aurouet
VADÍ NEVADÍ, film Yanna Samuella, s Marion Cotillard
- 2002 MON IDOLE (Můj idol), film Guillaume Caneta, s Francois Bérleand, Diane Kruger
- 2001 LE FRERE DU GUERRIER (Bratr válečníka), film Pierra Joliveta s Vincentem Lindonem
MILLE MILLIEME (Tisíc tisíců), film Rémi Waterhouse s Jeanem-Pierrem Darrousinem
- 2000 MORSURES DE L'AUBE (Kousnutí za úsvitu), film Antoina de Caunes s Gérardem Lanvinem
VIDOCQ(LA DERNIERE AVENTURE) (Poslední dobrodružství), film Pitaf s Gérardem Depardieu
- 1999 THE BEACH (Pláž), film Danny Boyle s Leonardem di Capriem, Virginie Ledoyen
THE DAY THE PONIES COME BACK (Den, kdy se vrátily poníci), film Jerryho Schatzberga
LA FIDELITE (Věrnost), film Andrezje Zulawskiho, se Sophie Marceau, Pascalem Greggorym
- 1998 EN PLEIN COEUR (Z celého srdce), film Pierra Juliveta
Nominace na Césara 1999 za nejlepší mužskou roli – „objev roku“
EDUCATION SENTIMENTAL (Citová výchova), film Christiana Leigha
JE REGLE MON PAS SUR LE PAS DE MON PERE (Poměřuji svůj krok s krokem mého otce),
film Rémi Waterhouse
- 1997 CEUX QUI M'AIMENT PRENDRONT LE TRAIN (Ti, kteří mě mají rádi, pojedou vlakem)
film Patrice Chéreau
- 1996 MADAME VERDOUX (Paní Verdoux), film Jeana-Luca Raynauda
BARACUDA, film Phillippa Haima s Jeanem Rochefortem
Cena za herecké ztvárnění na Festivalu v St.Jean-de-Luz
- 1994 FILS UNIQUE (Jediný syn), film Philippa Landaulsiho

REŽIE:

- 2002 MON IDOLE (Můj idol), celovečerní film s Francois Bérleandem, Guillaumem Canetem, Diane Krugger, nominace na Césara 2003 za nejlepší první dílo žánru Fiction
reklama pro „CINÉ CINÉMA“ (3 spoty) reklama „LE PARISIEN“ (Pařížan)
- 2000 AVALANCHE (Lavina), krátký film v rámci CRIPS (Boje proti drogám), spolupráce s Jean-Christophem Pagnacem
- 1999 J'PEUX PAS DORMIR (Nemůžu spát), krátký film s Isabellou Carré a Vincentem Elbazem
- 1998 JE TAIM, krátký film s Christophem Malavoy
- 1996 VERNISSAGE (Vernisáž) od Václava Havla, Malé divadlo Héberfot
- 1995 SANS REGRET(Bez lítosti), krátký film

ROZHOVOR S MARION COTILLARD:

Co vás tak lákalo, že jste vzala roli Sophie?

Po natočení „KRÁSNÝCH VĚCÍ“ (JOLIES CHOSES) jsem chtěla hrát v nějaké romantické komedii. Pročítala jsem různé scénáře, ale nic se nepodobalo tomu, co jsem chtěla dělat. A pak jsem objevila VADÍ NEVADÍ (JEUX D'ENFANTS) a řekla jsem si: „vždyť je to přesně to, na co jsem čekala“. Ten příběh se mi strašně líbil i ty postavy, které jsou napůl v podstatě totálně praštěné. Hrát takové bláznovství, které trvá celý život, se mi moc líbilo.

Jak chápete osobnost Sophie?

Moc mě lákalo hrát někoho takového jako je Sophie, někoho trochu „buldozeroidního“, ale ne moc přepjatě. Sophie nefetuje, nemá všechny ty přízemní problémy, jako některé postavy, které jsem měla možnost ztělesňovat v jiných filmech. Je taková svěží, je šťastná, že žije. Během natáčení jsme si s Guillamem Canetem strašně pomáhali, viseli jsme jeden na druhém. To nás jakožto dvojici na plátně hodně posílilo. Kromě toho, nikdy jsem se tolik nenasmála jako během tohoto natáčení, tenhle Guillaume Canet je totiž strašně legrační. Je velmi pohotový. Co se týče hraní, tak s ním to jen sviští; je to ostatně přesně to, co mě rozechvívá a dává mi chuť pokračovat v této profesi. Když jsem se někdy trochu ztrácela, vždycky byl někde k zastížení, aby mě psychicky podpořil.

Poznala jste se v Joséphine Lebas –Joly, která hraje vaši postavu v dětství?

Když jsem viděla fotky některých malých holek, které měly eventuelně hrát malou Sophii, některé z nich vypadaly spíš tak, jak vypadám teď, než když jsem byla v jejich věku. Když jsem objevila Joséphinu, nebyla jsem omráčena nějakou výraznou podobností. Namísto toho jsem usoudila, že by mohla mít takové projevy, které jsou nebo by mohly být moje. Vlastně se mi podobá spíš duševně...což má za následek, že se mi podobá i fyzicky. Chtěla jsem jí ostatně poděkovat, jí a také Thibaultovi Verhaeghovi, který hrál malého Julienu, protože oni propracovali obě postavy takovým způsobem, že pro Guillaumea Caneta a pro mě bylo velmi snadné převzít po nich štafetu. Nechali nám skutečně dveře otevřené.

Nebylo těžké točit některé scény, kde jsou speciální efekty?

Bylo. Pokud jde o hraní, tak obtížné nebyly, protože stačí prostě hodně pracovat a úspěch se dostaví. Ale když čtu scénář, kde je například napsáno, že postavy se utopí v betonu, musí se taková scéna zkrátka natočit. Nejhorší byly všechny ty noci strávené pod umělým deštěm a scéna, kdy na nás padá beton.

Ve VADÍ NEVADÍ je svět dětí velmi důležitý. Dotklo se Vás to nějak?

V určitém smyslu mě to vtáhlo do dětství, i když mám pocit, že jsem z něho nikdy nevystoupila. Mám svá vlastní bláznovství, jako Julien a Sophie mají ta svá, ale nikdy jsem nezašla tak daleko jako oni.

Jak si vysvětlujete, že Julien a Sophie nechtějí vstoupit do světa dospělých?

Oni se vzájemně trénují takovým způsobem, aby se z něho nedostali pryč. Příklady, které jim dávají jejich blízcí, nejsou dostatečně přesvědčivé. Myslím, že tyto příklady následovat nechtějí. Žijí ve svém světě, aniž by si uvědomovali, co je obklopuje. Chtějí žít úplně naplno, možná proto, aby oddálili okamžik, ve kterém by se mezi nimi stalo něco smyslného, něco, co by je mohlo vtáhnout do opravdového milostného příběhu.

Máte společně s Yannem Samuelem stejnou vizi lásky, jako jakési perverzní a destruktivní hry?

Ne. Julien a Sophie mají strach vytvářet něco, co by je mohlo přivést k normálnímu životu, raději tedy zničí svou lásku tím, že si dávají závazek, aby znovu a znovu vytažovali nesmyslná ponižování. A čím jsou starší, tím víc se jejich ponižování stávají nevyhnutelné

perverzní, jelikož se ke všemu přidává i sexuální touha. Myslím, že ze strachu vytvářet tento příběh lásky, ho oni v podstatě ničí.

Mohli by být Julien a Sophie Romeo a Julie nové doby?

Proč ne. Je to logické, že se tyto dva milostné příběhy dávají ve spojitost. Nicméně myslím si, že Julien a Sophie jsou perverznější než Romeo a Julie, kteří prožívají velmi čistou lásku. Společným znakem obou dvojic je to, že se sami podílejí na svém vlastním nesouladu.

FILMOVÉ ROLE:

- 2003 LONG DIMANCHE DE FIANCAILLES (Dlouhá zasnubní neděle), připravuje se, režie Jean-Pierr Jeunet
L'ÉCOLE (Škola), natáčí se, Lucile Hadzihalilovic
BIG FISH , právě v postprodukcí, Tima Burtona
JEUX D'ENFANTS (Vadí nevadí) Yanna Samuella
- 2002 TAXI III Gérarda Krawcyka
UNE AFFAIRE PRIVEE (Soukromá záležitost) Guillaumea Nieloux – nominace na Césara
2002 za nejlepší ženskou roli – objev roku
- 2001 JOLIES CHOSES (Hezké věci) Gilles Paquet-Brennera
LISA Pierra Grimblata
- 2000 TAXI II Gérarda Krawcyka
FURIA Alexandra Ajo
- 1999 DU BLEU JUSQU'EN AMERIQUE (Od modré až do Ameriky) od Sarah Levy
- 1998 GUERRE DANS LE HAUT PAYS (Válka v horní zemi) Francise Reussera
TAXI Gérarda Pirèse; nominace na Césara 1999 za nejlepší ženskou roli – „objev roku“
- 1996 COMMENT JE ME SUIS DISPUTÉ...(Jak jsem se pohádal) Arnauda Desplechina
LA BELLE VERTE (Krásná zelená) Coline Serreau

CHRISTOPHE ROSSIGNON

PRODUKCE NORD-OUEST

- 2004 JOYEUX NOEL (Veselé vánoce) Christiana Cariona (ve vývoji)
- 2003 L'EQUIPIER (Závodník) Philippa Lioreta (v přípravné produkci)
INQUIETUDES (Starosti) od Gilles Bourdes (v postprodukcí) podle románu Rutha Rendella „ A Sight For Sore Eyes“, s Grégoirem Colinem a Julie Ordon
JEUX D'ENFANTS (Vadí nevadí) Yanna Samuella
- 2002 IRREVERSIBLE ZVRÁCENÝ Caspara Noé, v koprodukcí s Eskmad,s Monicou Belluci,Vincentem Casselem a Albertem Dupontelem,
- 2001 UNE HIRONDELLE A FAIT LE PRINTEMPS
Christiana Cariona s Michelel Serraultem a Mathildou Seigner,

PHILIPPE ROMBI

Skladatelská tvorba

- 2003 JEUX D'ENFANTS (Vadí nevadí) Yanna Samuella
LE COUT DE LA VIE (Cena života) Philippa le Guay
- 2002 UNE EMPLOYE MODELE (Vzorný pracovník) Jacquesa Otmezgoina
SWIMMING POOL Francoise Ozona

DALŠÍ HUDBA:

„La vie en rose“ (Život v růžovém) v podání: Zazie

Trio Esperanza
Louis Armstronga
Donny Summer